

JAKLIN ÇELİK

Öfkenin Őenlięi

i l e t i Ő i m

Paskalya Yortusu'ndan önce “Ağlama Gecesi”nde, kırk kez arka arkaya söylenen “Merhamet Ya Rab” duasının bir yerinde papaz yardımcılarından biri, bir süredir gözüyle takip ettiği sıçana sıkı bir tekme savurdu. Dudakları arasında “Merhamet Ya Rab” yirmi ikinci tekrarındaydı ve sıçan mihrabın mermerine nakşedilmiş Ortodoks haç figürüne çarpıp halı üzerine boylu boyunca serildi. İnce, güçsüz bir “cıyk!” sesi duyuldu. Dolunay, camlardan yansıyan ışığıyla Vaftizci Yahya'nın kan damlayan kesik başının resmedildiği tabloda gözaltı çizgilerine demini vermiş acıyı yalazlıyordu. Koronun güçlü sesinde bir sarsıntı hissedildi. Başrahip, bir kabuk gibi sesinden sıyrılıp dağılan diğer sesleri kendi sesi etrafında çabucak topladı.

Papaz yardımcısı öldürme içgüdüsüyle kendine engel olmamış, dizleri üzerine çökmüşlerin arasından yapılmaması gerekeni yapmış, ayağa kalkarak, kilise yasalarını çiğneme pahasına sıçanı öldürmüştü. Diğerlerinin yanına dönerken ay ışığının aydınlattığı yüzlerde ona karşı bir soru işareti belirmişti. Onunsa sesi daha gür çıkıyordu.

Sıçanın koyu gri tüylerle kaplı besili bedeni erzak deposu, gasilhanedeki kir, adak mumu ve her pazar fakirler için verilen yemek artıklarının eseri idi. Zavalılık, yediği yiyeceklere sızmış zehirden kafası dumanlı, yolunun nereye düştüğünü bilmeksizin onu ölüme götüren ilahi tekmenin şiddetine yenilmiş, acıyla gelen ölümü, bezginliğin bir işareti olarak ağzından mihrabın mermerine bulaşmış kanını son bir çılgılık olarak bırakmıştı. Ay ışığının geceyi gündüze çevirdiği kilisede, koronun dudakları arasından, inişli çıkışlı melodisiyle yirmi sekizinci kez dökülen “Merhamet Ya Rab” ke-limeleri, ateş üstündeki günlüğün iksirli kokusuna karışırken, o, içindeki dumansız yangınla halı üzerinde sere serpe yatıyordu. Bir sıçan kendinden geçmiş bir şekilde insanların önünde yatıyorsa, ölüdür. Çünkü korkmadan insanların içine çıkmışsa, öldürülme korkusunu yenmiş demektir. Öldürülme korkusunu yenmiş sıçan, ölü bir sıçandır. Bunu, geçmişte sıçanlarla birlikte yaşadığım o evden biliyorum.

Sıçanın, dua okurken üzerimize giydiğimiz, sırtında ve göğsünün iki yanında haç işlemeli figürlerin yer aldığı uzun gömleklerimizi astığımız dolaptan çıktığını gözlerimle görmüştüm. Kısa bir süre sonra ışıklar kapanmış, ay ışığı, her türlü görsel yanılsamanın üzerinde dans edeceği bir denizanası gibi yaymıştı kendini içeri. Sıçanı, mihrabın gerisinde bulunan dua etmeye gelmiş çoğu insanın da gördüğünden emindim. En azından görüş açısına giyinme dolapları girmiş olanların. En öndekilerden bir fısıltı halinde geriye doğru akıyordu sıçanın mihrabın önüne doğru yol alışı. Fısıltıyı bir diğerine devreden tekrar diline alıyordu “Merhamet Ya Rab”ı. Dalgalar halinde arka sıralara uzanan konuşmalar, cemaatin ön saflarına, sıçanı dolunay ışığı altında seçmeye çalışan bakışlara evriliyordu. Sıçanın varlığı ön sıralarda bir siluet, gerilerde ise belli belirsiz “cıyk!” sesi etrafında dillendirilmiş bir rivayetti.